

יהוה אל-משה קח-לך סמים נטף | ושחלת וחלבנה סמים ולבנה זכה בד

י' למשה סב לך בוסמין, וטופרא

וחלבונתא, בוסמין ולבונתא דכיתא, מתקל

רס"ג (לד) סמים, שרפים, מהם⁷ נטף וכו'. נטף, "עוד בלסאן"⁸. שחלת, "אציפאר טיב"⁹. חלבנה, מאיעה. בד בבר, חלקים שוים יהיו.

7 הוסיף תיבת 'מהם' כדי להביא שאר אחד עשר סמנים שהם הלכה למשה מסיני. 8 הוא הצרי האמור בברייתא, והוא שרף עץ האפרסמון, וגם השרף נקרא בערבית "עוד בלסאן" שחרגומה המלולי "עץ הצרי". ומעתיקים בורים הוקשה להם איך יתכן שנטף הוא עץ, לכך שיבשו בדברי הגאון וכתבו "מצטכי" במקום "עוד בלסאן". 9 הוא הצפורן האמור בברייתא ונקרא כן לפי שדומה לצפורן.

רשב"ם (לד) סמים, כבר פירשתיו למעלה⁵. סמים ולבונה זכה, לפי הפשט⁶ בתחילה כלל קח לך סמים, ופירש מה הם סמים, נטף ושחלת וחלבנה, הרי אילו סמים שצוייתי שתקח לך, ועוד קח לבונה זכה. ולפי הפשט לבונה זכה אינה סמים, וסמים אחרון הם סמים ראשון שבפסוק⁷, וכן דרך מקראות, כולל ומפרש וחוזר ואומר הרי לך כלל שאמרתי לך. וכן בנה ויאמר אלהים [אל נח] זאת אות הברית אשר הקימותי וגו' (בראשית ט ז)⁷.

5 ליתא לפנינו. 6 ולפי הדרש אינו כן, ראה רש"י. 7 אחרי שכבר הקדים לומר בפסוק יב; זאת אות הברית וכו'.

רמב"ן ורחצת וסכת (רות ג ג), וארצץ במים ואסוכך בשמן (יחזקאל טז טז), וזהו פשוטו של מקרא ומשמעו. וכך אמרו רבותינו⁴⁶ מנין לכהן גדול שנטל משמן המשחה שעל ראשו ונתן על בני מעיו שחייב שנאמר על בשר אדם לא יסך.

(לד) קח לך סמים, אמר ר"א⁴⁷ בדרך הפשט, כי פירושו קח לך סמים הם נטף ושחלת וחלבנה, אלה הסמים, ולבונה זכה עמהם. ואיננו נכון להחזיר פעם אחרת סמים, כי אין דרך הכתוב לשנות מה שהזכיר רק בהפסיקו הענין באריכות או בדברים שהן כן תמיד⁴⁸. והאמת כדברי רבותינו⁴⁹, כי הם סמים אחרים, וכתב רש"י: סמים, שנים, נטף ושחלת וחלבנה הרי חמשה, סמים, לרבות עוד כמו אלו, הרי עשרה, ולבונה הרי אחת עשרה. ויש לתמוה ולמה לא יזכרם הכתוב, ואולי יאמר הכתוב קח לך סמים נטף ושחלת וחלבנה סמים רבים ולבונה זכה, ולא יקפיד רק באלה הארבע, כי בהם ענן עשן הקטורת עולה, רק צוה שיתן עמהם סמים רבים אשר להן ריח טוב כדי שיהיה בתמרות עשנו מבושם, ולכן לא פירש המשקל וכמה יקטיר ממנה⁵⁰, כי לא הקפיד רק שיהיו אלה הארבעה בשוה, שיוסיף עמהם עוד סמים טובים להקטיר.

46 כריתות ז א. 47 וראב"ע פ"י הארוך, וראה גם בקצרו. 48 שהכפל בא להורות על ההתמדה, ראה לעיל ד ט; טו. 49 כריתות ו ב. 50 ראה פ"י המשניות לרמב"ם ויש מס' כריתות שלכל ה"א סמנים יש משקל שנאמר מסיני, וראה מנחת חינוך מצוה קג.

חזקוני (לד) קח לך סמים, ומאי הם נטף שחלת וכו', אבל סמים בתראה אינם ממנין הסמים אלא הוא סמים שהזכיר כבר, וכן דרך המקראות כולל ומפרש וחוזר ואומר הרי לך כלל שאמרתי, וזהו פשוטו³⁶, אבל דברי רז"ל³⁷ אמת הם לעולם. בד בבר, כל אחד ירוקח בפני עצמו כמשקל שוה מה שאין כן בבשמים ואחרי כן יעורבו יחד³⁸.

36 רשב"ם. 37 כריתות ו ב, ראה רש"י. 38 ראב"ע פ"י הארוך.

(לד) נטף, הוא צרי, ועל שם שאינו אלא שרף הנוטף מעצי רש"י הקטף⁴¹ קרוי "נטף", ובלעז גומ"א, והצרי קורין לו טריאק"ה⁴². ושחלת, שורש בשם חלק ומצהיר כצפורן, ובלשון המשנה קרוי: צפורן⁴³, וזהו שתרגם אנקלוס: וטופרא. חלבנה, בשם שריחו רע וקורין לו גלבנא, ומנאה הכתוב בין סימני הקטרת ללמדנו שלא יקל בעינינו לצרף עמנו באגודת תענויתינו ותפלותינו את פושעי ישראל שיהיו נמנין עמנו⁴⁴. סמים, אחרים. ולבנה זכה, מכאן למדו רבותינו⁴⁵: י"א סימנין נאמרו לו למשה בסיני, מיעוט סמים: שנים, נטף ושחלת וחלבונה, ג',

41 שם ו א. 42 ראה רמב"ן. 43 כריתות שם. 44 שם ע"ב. 45 שם.

ומשח בו את שלמה⁶⁰. ויפת⁶¹ אמר, כי על זה, שלא מבני ראב"ע ישראל. ולא דבר נכונה, כי הנה והזר הקרב יומת (במדבר ג י), ופירושו למען אשר לא יקרב איש זר אשר לא מזרע אהרן הוא (שם יז ה). ואחרים אמרו⁶², על שמן המשחה שעשה משה. גם זה איננו נראה בעיני, כי בתחילה כתוב שמן משחת קדש יהיה זה לי לדרתיכם (לעיל פסוק לא). ועוד, איש אשר ירקח כמוהו, ואשר יתן מאותו שהוא כמוהו⁶³, על זה. והנה אין הפרש בין שמן המשחה שעשה משה, ובין הנעשה אח"כ שהוא כמוהו. וחזן ממשפחת דוד איננו כתוב⁶⁴. ולפי דעתי כי כל המצוות אמת הם לדורות ישראל, כמו שלא יעלו עולה רק במקום הנבחר. והנה גרעון⁶⁵, ושמואל⁶⁶, גם אליהו בהר הכרמל⁶⁷ העלו עולות. והזכרתי גרעון בעבור שהעלה עולות ואיננו כהן. גם כן שמואל, כי לא יועיל אם היה מבני קרח⁶⁸. והנה הכל הוראת שעזה. גם ככה נוכל לומר בדברי שלמה, כי על הוראת שעזה ביד נתן הנביא או גד נמשח בשמן המשחה⁶⁹.

(לד) קח לך סמים, קדמונינו ז"ל⁷⁰ קבלו, כי אחד עשר מיני 60 מ"א א לט. 61 קראי. 62 רש"י ע"פ חז"ל (כריתות ה א). 63 פירוש לממנו, ופירושו שהוא כמוהו במתכונתו, ולא אותו השמן, שפעם יכלה. כמו שהוא ממשך לפרש. ראה רש"י. 64 לא הוציא מכלל זה את משפחת דוד שיתר למשוח מבניה בשמן המשחה. 65 שופטים ו כ"ד. 66 ש"א ז ט. 67 מ"א ח כג. 68 והיה לוי (דה"א ו יב, יח-כג). 69 ראה פ"י הקצר וברמב"ן. 70 כריתות ו ב.

ממנו על זר מישאל⁵⁸. והטעם, שמלכי ישראל ימשחו בשמן המשחה כאשר הוא מפורש בשלמה⁵⁹, ולא מלכי האומות. כי הנה הכתוב אמר למשוח את יהוא ואת חזאל⁶⁰. והגאון אמר, שפירוש זר מזרע אהרן. חזן ממשפחת דוד, ואין בכתוב זכר⁶¹. (לד) קח לך, כחברו⁶². יתכן להיותו על שני פירושים⁶³. האחד

58 [כלומר, גוי, וראה בפ"י הארוך שמסכים לפי הגאון שהכוונה לזר מזרע אהרן]. 59 [מ"א א לט, ומכאן שמוטר למשוח גם מי שאיננו כהן]. 60 [כוונתו אינה ברורה, שהרי חזאל היה גוי, ראה מהר"ז פליישר עמ' 290 הע' 1]. 61 אין במקרא זכר שדוד וזרעו הוצאו מכלל זה ביחס לשמן המשחה. 62 הכוונה לפסוק כג: ואתה קח לך בשמים ראש. 63 מבנה הפסוק אפשר להבין בשני אופנים.

(לד) קח לך סמים, הוזכר¹⁰ בשמן המשחה¹¹, והם מור קנה סזורנו וקגמון וקדה, ועם אלה נטף ושחלת וחלבנה, ועמהם סמים¹²

10 י"ג: הנוכרים. 11 לעיל פסוקים כג-כד. 12 שהזכיר פעם שנית.

אין אדם יכול לעמוד לפני רוחה ולקחת אין מעורבין פה דבש לפני שיהיה
אמירה כי כל-שאר נכבד-לב לא תקשרו מפניו אישה רחוקה:

[אמת ברוחלית פ אין עמדות פסקים אלו לא יהי ויום ספרן]

ג"פ יהיה צבאות עמנו משגב לנו אלתי יעקב
סלה: ג"פ יהיה צבאות אשרי אדם פאת קדי:
ג"פ יהיה הושיעה הפלך עמנו ביום הרענו: אמרה
סתר לי מצור תצנני רני פלם המולכני סלה:
ועלך ליחה מנחת יהודה וירושלם פניו עולם
ובשנים קדמוניות:

אפ"י (חנה) מסוד סדר המשפחה משפחה דמורה ואפ"א
דאבא שאור מערכה גדולה קודמת למערכה שניה של
קלחת. ומערכה שניה של קלחת קודמת למורה שני גור
עצום ומורה שני גור עצום קודם לדשון מורה הפנימי ודשון
מורה הפנימי קודם להשבת חמש גרות והשבת חמש גרות
קודמת לדם חממוד ודם חממוד קודם להשבת שמי גרות
והשבת שמי גרות קודמת לקלחת וקלחת קודמת לאברים
ואברים למנחה ומנחה לחממתו וחממתו לנסכה ונסכה למוספר
ומוספרן לבזוכין ובזוכין קודמין לחמיר של פין הערפם
שאמרו ועוד עליה והקמיר עליה חלבי השלפים עליה
השלם פל'הקדמנה פל'ם:

תפלת ר' נחמיה בן חקניה

אבנ' יחזי
קדע' שמו
גנר' כיש
כטר' צנת
אנא פכת גרלה ומילה חמיר צורורה
הבלי רפת עמך שגבנו שדרנו גורא.
לא גבור דורשי חזקה ככתב שמרם.
ברכם מותרם רחמם צדקה חמיר גמלים.

ספרן
(א) ווקל ב י"ח ב. חפוס ס"ה מ"ו ג. א. ספ"ד י"ב. ג. א. ס"ז י"ב. ג. (ב)
(א) ווקל ב י"ח ב. חפוס ס"ה מ"ו ג. א. ספ"ד י"ב. ג. א. ס"ז י"ב. ג.

מעשה רוחם מפלח מורה קדיש: ולשוקת מנופה הדין ונתתה
מנופה לפני הערת פאול מועד אשר אנער לה שמה קדיש
קדיש מורה רכס: ונאלו והקמיר עליה אחר קמרת סמוי
בפךר פפוקר פהימיכו אה-הערת הקמירה: ובקעלה אחר אמת
הערת פין הערפם הקמירה קמרת חמיר לפני יהוה לדורכם:
תנו רבני פוסם הקמרת פיעד. שלש מאות וששים ושמונה מנים היו

בה. שלש מאות וששים ותמושה פסנן. ומות בתמית קנה פל'ים פרכ
פיהריות ופרם פין הערפם ושליש מנים תמים שפוסם פכנים פתן גדור
מלא חפניו פיום הפפורה. ומהזורה פכפמשת פערב יום הפפורה.
ולשוקת ופח פדי שתהה דקת פין הערת. ואתה עשר ספונים היו בה.
ואלו הן הצר והצפרן והלפנה והלכנה וישקף שכלים שבונים בנה.
סור וקיעית שכלת גורו ופרפם משקף ששה עשר ששה עשר מנה.
הקישט שנים עשר והלפנה שלישה וקנמון תשעה פודת פישנה תשעה
קפין יין קפריסין סאין תלתא וקפין תלתא. ואם לא קמצא יין קפריסין
מכרא תמר חודן עמינקי. מנה סרומית ורבע (הקוב) העלה עשן פל'ש-שדא.
רפי נתן אמור אף פפת החרון פל'ש-שדא ואם נתן פיה דבש פפלח ואם
חפר אמת כפלי-סמנרה חרב מיתה: רפין שפניו פין גומלי'אלי) אומר תציר
אני אלא ישרת תנוסוף העצו תלפוף פודת פורשנה למה היא כלא פדי
לשרות פח אה-הצפרן פדי שתהה נאה יין קפריסין למה הוא כא פדי
לשרות בו אה-הצפרן פדי שתהה ענה והוא פין רמלים פתן קח אלא
שאין כפניסין פין רמלים פפמקיש ספניו הפבור: תנא רבי נתן אמור
לשדוא יערתק אומר תיק תיקב תיקב תיקב תיקב שמונה ופח פכשאים.
פפמקיש פתצאין פישרה לשניה וקדיש לא שבענו: אמר רבי יהודה נח
תלפף אם פכמיתה פישרה לתצאן ואם חפר אמת ספ'ה-סמנרה חרב מיתה:
תנא פח קפרא אומר אמת לשישם או לשבעים שעה היתה בלא של
של'ים לתצאן: ועוד תני פין קפרא אלו תניו פיה קולטוב של דבש
אין

אבני אלירן

שמן חמשה ואתן הכשמים חתן לקחת חמסים לכן נקראו ג"ש חמסים שהם הניקוק שנת היו
כל מין שבעים מנה שנת ר"א מנה. והי' שהמסו לא היו נקראו מנח שולית כרובית וידבר מלי:
נפרה שולית חלכוכה לכונה ר"מ. שולית' וכן נקראו מנח שולית כרובית וידבר מלי
וח בשולית' פתה כסובה סמוי בשולית'. ואם שור' י"א
סמנסו. ויינו ג' הי' גיני בשמים וד' סמנסו הרי י"אלוה סודות כמלה שכן חמשה וקמורות
חמסים סור לטורות חמסים הלא הם בעצמם חמסים. אלא יע' סודות כמ"ש בחמשנקות לטורות
חמסים ויינו ה' סמנסו שנובר כבר וכו' והי' י"א שול'ש ג' ו' |:

א. שנת ג' ז' ב. כלימות י' ס"ה. ידעלני ויהל ס"ד הלית

עלמ' : באצ
ספ'ה

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שתתא אמינה זו וסוכה ומקדלת ומרצה
לפניך כאלו הקבנו קרבן הקמיד במוצאו ובמקומו וכהלכתו.
אתה הוא יי אלהינו שהקטרו אבותינו לפניך את קטרת הסמים בזמן שבית המקדש קנה
קום כאשר צוית אותם צליד משה נביאך בכתוב בתורתך:

קטרת שמות ל ל'לו

ויאמר יי אל משה קח־ך סמים נטף ושחלת וסלפנה סמים ולבונה וכה

עמק ברכה שומע תפלה עמק ברכה

אמר כאן לאמר כמו לקמן (ל"א יב), משום
שהיא מחוברת לפרשה שלמעלה כאילו הוסיף
לומר לו, שיקח עוד סמים, נוספים על
הראשונים, ויעשה מהן קטורת. וכמו שכתב
הרמב"ן ז"ל, קח לך הסמים הנזכרים למעלה
ותוסיף עליהם עוד נטף ושחלת וחלבנה ועוד
סמים ולבונה זכה ותעשה מהם קטורת.
סדר הסמים ועשייתן אפרש לקמן בברייתא
בס"ד.

אתה הוא ה' אלקינו שהקטירו אבותינו:
רשום בסידורים לומר זה קודם פרשת
הקטורת. וכך בטור שם, אלא שלא מוזכר שם
השם (שי"ן צרויה) רק "אתה הוא שהקטירו".
ותמיד אני תמה על ההקדמה הזאת דוקא בכאן
ולא בפרשת תמיד. והיה נראה לי שבעיקרו
נוסד לאומרו (אחר) התפילה ולהקדימו ל"אין
כאלוקינו וכו' אתה וכו' שהקטירו לפניך וכו'"
כדי שיהי קישור יפה לכל האמירה, אבל קודם
התפלה אין מקום כלל לאמירה זו. מיהו העולם
נהג לאמרו גם קודם התפלה. ונראה לי הטעם
לפי שאחר פ' הקטורת מוסיפים פס' והקטיר
עליו אהרן (שמות ל') ולפי שאין לו קישור עם
הפסוק הקודם, ונתת ממנה לפני העדות, לכך
מתחילין (ונאמר) שנדע שהוא ענין בפני
עצמו. אלא שמ"מ הקורא פסוקים בעלמא אין
לו מובן לומר ונאמר, רק כשמתחיל באיזה
ענין ואומר עליו פסוקים, הוא מדגיש כאמר,
כך ונאמר עוד קרא. לכך מתחילין באתה הוא
כו' כאשר צוית אותם כו' ככתוב בתורתך
ויאמר וגו' ונאמר והקטיר וגו'. ובוזה קישור
הדברים עולים יפה ולכן אין לשנות מהמנהג.
ויש סידורים שכתוב בהם "אתה הוא ה' אלקינו
ואלקי אבותינו". ונכון הוא, כיון שאומה
שהקטירו אבותינו לפניך.

פרשת הקטורת (שחיני ל)

ויאמר ה' אל משה: פתח באמירה, וגם לא

בד בבד יהיה: שרשו בדד. כלומר, כל אחת
יושקל לבדו ולא יושקלו כאחד. וכמה שיהי
מכל מין, אין קפידא. אבל יושקלו כל אחד ואחד
לבדו, כדי שיהיו מכוונים במשקלם, וזה שתרגם
אונקלוס "מתקל במתקל יהא". ואין לומר שיהא
באמת כל אחד ואחד לבדו, שהרי אמר שאח"כ
יערב ויהיה מהכל קטורת אחת. והראב"ע ז"ל
כתב, בד בבד, כל אחד לבד ירוקח ואח"כ
יערב. וכן משמע ברמב"ם (פ"ב מכלי המקדש
הל' ה) ועיי"ש בכ"מ.

ממולח: כתרגומו, מעורב. שיערב שחיקתן יפה
יפה זה עם זה. ואומר אני, שדומה לזה (יונה א)
וייראו המלחים. על שם שמהפכין את המים
במשוטות כשמנהיגים הספינה. כאדם המהפך
בכף ביצים טרופות לערבן עם המים. רש"י.
וכן כתב הרשב"ם. והרמב"ן כתב, שלתרגום
אונקלוס ענינו נמוחים, מלשון הכתוב, כי שמים
כעשן נמלחו (ישעי' ג"א ו). ואומר כי ישק

אתה — שהקטירו: פיסקא זו מובאה בטור (או"ח קלג) כסדר הקטרת שלאחר התפלה, (ראה הערתנו ל"אין
כאלקינו" שלאחר התפלה); מנהגנו לאמר: כאן סדר הקטרת — עפ"י ה"ש נוהגין" שכשו"ע סוף סי' א, ועפ"י
"סדר היום", האר"ל, סידורי ספרד ורמ"ק.

ואו י"ס דקליפה ממים ואין להם מים, וזה הטעם שהקטרת מצטל
מומנה כי הוא מניח למלאך המות ואין לו כח להניח, לכן טורח
לומר [אומן] ככל מפילה סוד מערצית שהוא זמן שלטמן כללה אין
צנו כח להניח ואין לאומרו. וכיון שהעליו הקדושה מהלפוח אנו
עושין להם מקום שיכנסו לשם, כי אנו ממלקים למלך דלצורה אשר
היא עמה צעשייה לצי צמי פנימי ומיצויי ואז מעלין ג"ר מוציאים
דעשייה הנשאר (שעמה) [דעשייה] ונשום הם מיוצויים לפנימיות
מלך יצירה שהוא עמה צעשייה צמקום כמר עשייה, ומיצויי דמלך
ממלצות צג' אמנע"י דעשייה צפנימיותם שהם עלו למצ"ד דעשייה
ונעשה מיוצויי לחיצויי דמלך, ש"כ אלו צ' מדרגות נעשו מעשייה
יצירה ע"י המלך דלצורה, ולזה צריך לומר אנה צמח להעלותן
מעשייה [ללצורה], פנימי נה"י נעשין מיוצויי לחיצויי מג"מ
ופנימי מלך דעשייה מלצמח לחיצויי נה"י, ועולה אומנו מיום של
קדושה שעלה ע"י הקטרת ונעשה מיוצויי לחיצויים דמלך דעשייה,
והרי צוה, משלמו כל מלקי העשייה ע"י מלך דלצורה ומיום הקדושה
המסומנה צמקום (זה) [מה] שעלו ג"ר דעשייה ללצורה וזהו י"א
סוגים צפמקום אלו:

ויאמר כבודנה ויסייענו לחזור בתשובה:

אהלת דווא למוד אה"א ידוה אלהינו ימח וי"א. שיהקשיות
אבותינו מ"ם הטול ג' קוין סהס מג"מ קפנך את קשורת
מלך ג' י"א פעמים אה"א תפסות. בןמן שביית הפקד"ש ת"ה ק"ם.
פאשר צוית אותם על ידי משה גבי"א. פפתוב פתורתך:
ויאמר ידוה אל משה מ"ם ונמ קח לך ספויס
לפך סוד ושלילת יסוד ודלפנך מלך ס"י

פמנתרת הפקר וקנספול תעשה אשה עליה ראש עשייה
כנגד יצירה ר"י עליה יצירה צצראה גידוה עליה צריאה צאללות
לדוה עליה אללות עד א"ס צ"ה כי עליה כל העולמות ע"י הקרבן
נעשה כ"ל. גם כוונת הפסוק זה לממק הדיין צמור מורמס למוטס ו"א
והוא נקרא א"ס טהור המאסף לכל הדיין המוכר כוונת ריח:

מולע ג' אב"ג יד"ץ שהוא צמסד והוא המסד המאזר ככל צוקר
כ"א אצל וצוקר, כי יש צקליפי מול"ע אשר מכלה את הכל ומרקיצ וכל צוקר
מנגלה אור המסד ככל צוקר ע"י עולת ממזל להמגבר על עולת טמא
שצקליפה להכניע אומנו שיצטול ולהיות כי שרשו צנצור שהוא שם מ"צ
רק שהוא מסד שצנצורה, לכן נקרא מולע כמו מולעם שני אדום צמור
גבור, וזה נעשה צמח מספר ממז"ד שהוא ג' קס"א קי"א קמ"ג
הממתיק לדיי למה כי עולה היא צמור למה שהיא עליונה והיא עולה
ממזל, שלמה לוקחמ ד' אב"ק אב"ק אב"ק מר' שמוס
אה"ה ג' ממז"ד, ושם נאחזין כל הדיין הקשים כולם, לכן צא כנגדה
עולת ממז"ד לממק דינה צשרפה, כדי שלא ילעוט מולע הטמא ומול"ע
יחזור עול"ח:

עד עמה עלו ג"ר דעשייה הפנימית לה' ממחמות דלצורה.

ועדת נשאר מיוצויי עשייה למטה צעשייה לצדן נמנח עשייה
מסורה, וכדי להשלים כל מלקי עשייה צריך להעלות
צעשייה קדושה אחרת כדי להשלים המסרון הנ"ל וע"כ אנו מעלין
י ספירות דקדושה הממלצות מור קליפות מוג"ה סוד ומלכותו
וכו', והם צמי י"א סמני הקטרת שהם י פנימי שצקליפה וא' אור
מקוף עליהם הרי י"א המקוף עם י פנימי והם י"א סמני
הקטורת, וע"י הקטרת מעלין אומן ממוכס לקדושה ד"ס דעשייה

אהיה אל אלהים בוצעין גי פטום הקטרת. לפי שניקר ייקח המלוננים הנ"ל עצה נינוה קדושה הם יונקין ממזיך דקטנות שהם חלשים והם צוירין כוח אלה לומר (הא) ודלן יורד בום גי ש וסין מלא הוא קיצר. שליש מאות גי ש"ם, וצו יז' ראשין שין א' דר' ראשין וא' צג' ראשין הם נגד כללות ד' מומין וג' לצוסיחן שהם נה"י הרי ס' עם כולל ועם ש"ס הרי שס"ם. וגם נרמזין כאל דגולות, כי צקטנות הם גי

ולשלים ושמנה מנין
היו בך שלש מאות
ולשלים ושמנה

ש"ס שייך מלא והגולות הם ד' מומין מלצוסיח צב' דקטנות הרי שס"ד נגד ש' דר' ראשון, וג' לצוסי נה"י הם נגד ש' דג' ראשין הרי ג"כ שס"ח ע"ה נגד מומין דקטנות והגולות. וגם כי אלהים דקטנות הם ג' אלהים וכלל אלהים הם ק"ך לרופים הרי ש"ס, וסולש ה' אומיות אלהים הרי שס"ה וג' לצוסיחן הרי שס"מ, ולכן הם שס"ח מניס נגד המומין דגולות שמלצוסיח צמומי קטנות וצמור לצוסיחן כנ"ל. והיו נקטרים צמממה לפי שהמומין נומזין כלצוסיחן שהם נה"י אמלא והם ג' אהיה קס"ח קמ"ג קי"ח דוירין דלפנין דההין גי מנ"ה גי [צמממה קמנין] במנין? במות ה'תמ"ה לפי שניקר הם המומין והם רק שס"ה כנ"ל כי דקטנות הם ש"ס והגולות ד' ועם כולל שס"ה והג' הימורים הם רק לצוסיח הנה"י אמלא אין כנגדן הקטרה בכל השנה. מנין לךל יום. פ"ם פ"שית. ופ"ם פ"ן ה'תמ"ה. ולשלים מנין? ה'ת"ם. לשמנה מנין? כתיב ג'דל מלא חפניו פ"ום הפפורים אזל עמה צויה"כ ששולטת אמלא שהמלכות עולה לה מר"י כפורים לכן או היה מקטריין

ג' מניס ימורים נגד ג' לצוסי נה"י אמלא שעם שס"ה ה"ל הם שס"ח ולכן היה דקה מן הדקה. ומתוירין למכתשת פ"ערב (אלה חתו) יום הפפורים. ולשחוקן יפה יפה פ"ד ל"קום: מצינת דקה מן ה'תמ"ה:

מממונים כמדון, ולפי שנינוז אמרון הוא מלי הוא קדושה מעוט ממול והקלפי' גוצרת סם לכן מלצנה רימה רע אש"פ שהוא סמני הקדושה פ"מים ה' סמים עור כמ"צ ס"ג הרי י' צמ"י דקלפי', וצמ"יק צכ"ר הוא ממקו גי מלוי דע"צ גי (מ"י) ומלוי דרצויע קס"ח הוא ס"ח הרי ממק"י ו'לבנה ו'פ"ה הוא צמ"י [הי"א] אור המקוק, כי הפנימית הוא צהכרם מונגל וממון אל סור הקליפה ואינו זך, אמנם הממקוק הוא זכה וזה יומר מר"פ לכן עיקר הקטורת למכשפים או מלצנה שהיה נגד המלי הקרונה אלהים יומר מהכל או הלצונה שהיא אור מקוק פ"ד פ"בד ופמשים הוא חלקו של קין מלד ס"ח לך צל"ם צ"ש שס' הקליפות שעמה ממהפכים ונעשים נעשור לצו וההפכים לצ"ד, כי אלו ה' מומין לסס"ח ועמה כנמסין צמומין דקדושה חתו ע"י יד"ה ית' ית' צ' מומין דניק' הם י"ה ס"י צ' שהיו צקליפות ועמה צקדושה: ועשיית אהיה קטרת רקה מעשיה ורקתה ממהלך טהור קדוש: ולשחוקת ממהלך ה'דק ונתתה ממהלך חפני ה'תרת פ"אהל מויער אשר אויער לך שמה קדוש קדושים תהיה לךם: ונאמר. ודקפיר קלוי אהרן קטרת ספויים פ"בקר פ"בקר פ"השיכו את ה'תרת יקטירנה: וכהעלת אהרן את ה'תרת פ"ן ה'תרת פ"ם יקטירנה קטרת תמיד ל"פני יחיה ל'ה'תרת:

תננו ר'בנין. פשוטם היא שכינה לפטמה ולשמרה מכל דניר מויק והיא גימטריה יוד דא ואו דא יוד דא ואו דא יוד דא ואו דא שס' ג' אצות כללות כל קהל ישראל המפטומים אומה דקטרת קטרת במלך הק' צ"ש צ"ג גי מר"יג ששקולה כנגד כל המלות שמעלה להמלי צכמ' מרנולאין דשצמ יחיה יחיה במצפ"ק ית

37
1
ד"ר
17
17
17

(ב) ריחה טוב לברר הרע:

בה"א סממני הקטרת, י מהם הם בחי' אור פנימי וא' לבונה זכה היא בחי' אור מקיף שלכן לבונה דוקא נקראת זכה, וחלבנה ריחה רע ביותר, כי היא הקרוינה יותר אל הקליפות. ולבונה היא המוכרת שבהם ביותר, שזוהו שהיא רק בחי' מקיף וכמ"ש בפע"ח שם.

... בתלבנה יש ג"כ אחריות לבנה, אך נמוסף חי בראשה, והו' שהיא גורעה ביותר שריחה רע, ע"ד חי דחמץ שבראשו הנמוסף על אחריות מי"צ דמצה. וכידוע שמאות חי יש ניקה ללע"ז.

... לבונה זכה שריחה טוב מאד, והיא בחי' אור מקיף... שחמשה אחריות חלבנה הם לנגד הדג' שה"א כלולה מסוד י"א וריעות עזים מספר ו"ה שבראש חבת חלבנה. (והיינו שוקא דכורסקי, ששם מעבד"ן העזרות עזים)... בסדר הי"א סממנים סמוד לבונה לחלבנה... שריחה רע שיהי' גם הוא ריח טוב.

לקיטוי לוי יצחק בחקותי עי שמב

(ג) בחי' לבן דקליפה:

וענין לבונה מלשונו לבונית היינו בחי' לבן דקליפה שהוא דוגמת בחי' שבקדושה לבו העליון. ושער ריש"י כעמר נקא. והו' ענין שבנצעים בהר"ח עזה לשלג כו' ואעפ"כ כולו הפך לבן טהור הוא כי בחי' לבונה זכה עם היווה רישא דעשו אעפ"כ הוא בחי' נצוק קדושה כלי.

אור החנה תולדות עי 306

(ד) מרמז למלכות שיוודת לבריאה:

ע' לעיל ס"א.

ה. **בד בך יחי':**

(א) כד הוא גוון לבן:

ועפ"ז יוכן מ"ש גבי קטרת כד כד יהי' כי כד הוא פשתן שהוא גוון לבן ויש בחי' זו כמ"א בחי' לבן דקליפה ולבונה זכה והוא מחלקי של קו עיין בהור ס"פ קדושים תהי' דפי' ע"א וע"י הקטורת עליה ומתברר בחי' זו מהקליפות להיות נכלל בכד דקדושה לוכן העליון בנדי לבן דכ"ח ביוה"כ כו'. ונוכר מזה בפע"ח שער עולם העש"י פ"ד.

ומכ"ז יוכן שהקטרת הוא ביודר העליון מאד להעלות מבחי' עתיק שבבונה כו'. והוא קענין בכל מאד כ' בחי' מאד שהם בלי גבול היינו בחי' יחידה שבנה"ב יהי' נכלל ביחידה דנה"א כו'. ועיין בהרמ"ז ר"פ בליק דקפ"ה פ"י הנוגה הוא שיש בה ט"ה

ב. ע"ש מלכות דעשי' דקדושה המתלבשת בקליפה:

ע"י הקטרת נמכרר האור מקיף והוא המקיף דלבונה זכה שזוהו עיקר ענין התפלה שמתברר ע"י הא"מ המ"י אותם כו', ולכן עיקר ביטול הקיץ הוא ע"י הקטרת דוקא... דעיקר החיות שלהם הוא מהא"מ וכאשר סר צלם מעליהם ה"ה מובטלים לגמרי.

והנה המקיף דלבונה הוא בחי' עתיק דקלי' דכן מוכן מפע"ח שחשיב כפרטי המל"י דה"א סממנים כ' דהצ"ר שבקטרת הוא כתר (ועפ"ש בסידור הארז"ל מהר"ש"ב ז"ל) ולבונה הוא המקיף שלמעי' מזה וא"כ הוא בחי' עתיק דקלי' שזוהו קלי' קשה ביותר והיא בתחתית העשי' כו', ומה שנזכ' לבונה זכה הוא מפני שיש בהם מקדושה היינו מדרי' תחתונה מבחי' מלי' דעשי' כו', וכמ"ש בהור הרקיע על מאד"ז ויקהל דרי"ט סעי' דמלי' דעשי' היא בעסקי הקליפות כו', והו' בחי' זכה המתלבשת בלבונה כו'.

המשך בשעה שהקדומו תע"ב ח"א פרי"ד

ג. ע"ש כו אחריות:

בלע"ז... כל קבלת חיותם היא מהבחינה ומדרי' הי"א שהיא לבונה זכה דהיינו אחריות המחיים כדרך מקיף דזכה הוא כו' אחריות שהחיות נמשך ע"י אחריות השם וכדא"י בשל"ז שאדו"ר דע' סוד מרכבה העליונה בהאחריות שבהן נמשך חיות הגבוראים לכן ידע לקרא השמות המצטרפים מהאחריות, אבל יש אחריות שמחיים כדרך מקיף וכמו ענין השבעת השמות דהשם פועל כדרך מקיף, וכן הוא בהמקיף דלבונה זכה שעומד עליהם מלמעלה ואינו מתערב עמם בהתערבות ממש והוא רק מה שהספי"א מקבלת חיותה מהם.

וזהו סיבת טעות המרגלים וטענתם כי חזק הוא ממנו² מפני שראו אשר קבלת חיותם הוא מהמקיף והמקיף יש לו חזקת, אבל כלב ידע והבין פנימי הענין ואמר להם סר צלם מעליהם והי' אתנו³, שבאר והסביר אשר אתנו ה' שנבש"י מאררות העיס שהם אורות וכלים דאיהו חיותו חד ואיהו וגרמוהי חד והאור והחיות נרגש בפנימי' ומתאחד, והו' והי' אתנו דעם חיותו הי' שלמעי' מהתלבשות בפנימי' אל ע"י קיום התומצי' הוא אתנו, אבל הם מקבלים רק מן המקיף וכשסר צלם הם מתבטלים כדרך ממלא' והמקיף דלבונה זכה שהוא טוב עדיין אלא שהוא מנוצץ להאיר מעיס' דקדושה בעשר כתר"ך דמטאומא.

סי המאמרים תשי"ב עי 81

(1) בהקטנתו בית ישראל (ת"א), לקי"ת לג"פ עב, סעי'.

(2) במדבר יג' לא.

(3) שם יד' מ.

שהם הכוללים ע"פ גם הכתר מרומז בקיצו של יומי, ושאר הוי"ו הן מאי דכעי נתיב לפרשיי או שהן הולמ"מ להרמב"ם.

(ב) אין הכתוב מקפיד אלא בדי אלן:

בכתי"פ, משא ע"פ קח לך סמים קדו"א כי ומה שלא הזכיר מזו ה"שא כ"א ד' אלה לפי שאין הכתוב מקפיד אלא בדי אלן שתמרת עשנו עולה הרבה כ"י.

(ג) בא בהמשך לסמים המפורשים כבר בשמן המשחה:

והרמב"ן פ"י, כי מה שאמר קח לך סמים באור סמים הנזכרים והוא חזר לבשמים שבשמן המשחה כי סמים ובשמים הכל אחד כי והנה היו במעשה הקטורת תשעה אלה המפורשים בכתוב ה' בשמן המשחה (ו) במקטורת והוסיף לכתוב שנים סמים להוסיף על התשעה הנזכרים סמים אחרים והם שובלת נרד וכלום... ומטעם זה היו בשמן המשחה ה' מינין כנגד תשע ראשונות ובקטורת ט' מינין כי היא בלולה מכולם וכאן פרשת הקטורת כלשונו (יאמר) והנן זה עכ"ל.

שם

ועשית אתה קטרת, רקח מעשה רוקח, ממלח טהור קדוש:

וידוע דמעשה הקטרת הניב יותר מכל הקרבנות כמ"ש בפרשיי בחומש ר"פ קרח וברכות שם, והיינו מטעם שעי"ן מתברר מהניצוצים שנפל"ו בעמקי הקליפות בעשייה שישו בוה מאד נעלה. . וא"כ מ"ל שהמטכה זו הוא עי" הצדדיקים שממשיכים ג"כ אור המקור, אבל עכ"ל הוא המקיפים שלמטה מהקו ונקי ריח בגד"י. אבל להמשיך מבו"י המקור הגדול שלמעלה מהקו וחזק זהו הנמשך עי"י בלי תשובה שהוא ריח בוגד"י, שמכרר מה שנפל בעשייה בעמקי הקליפות ששרשו בוה מאד נעשה ריח חריף וחזק ודוגמת סממני הרפואה שיש בהן כח רב כנ"ל, ולכן התשובה נקי רפואה לעולם כ"י.

... אשקד מיין הרקח. אנה איתא ברכות בקהלת ע"פ זכוכי מות ינאיש יכלע שמו רוקח בקהלת סי' יומ"ד דקאי על דורו של אליהו אתמול מבאשיין דבריי כנגדו כ"י והיינו מביעים דברים ואומרים ה' הוא האלקים ה' הוא האלקים עכ"ל.

ונקי בחינה זו שמו רוקח ע"ד מ"ש בקטרת רוקח מעשה רוקח לפי שהקטרת זהו ענין ריח בוגד"י כמש"ל.

אצ"י הקליפה ושלישה הקליפות הטמאות הם כנגד בריאה יצירה עשייה אי"כ המקור דק"י בחי' לבונה הוא המקור אצ"ל שנקליפה כ"י. וא"כ הוא בירור עליון מאד עפ"מ"ש בבב"אור הזהר פ' שלח דקע"א שמכל בחי' שמתברר עולה לשרשו בעתיק דאצ"י דקדושה כ"י. והו"ו ענין בד בכך יהי' כ"י.

שם

(ב) יחוד המלכות עם שאר הספי':

עי' לעיל סי"א.

(ג) מוכיח דהפ"י בסמים הזיא המשנה כנגד המשחה:

עי' לקמן תנו רבנו סי' ס"א.

ו. אם ע"ל דוקא אל סמים:

בריתות פ"א ד"י ע"כ א"ר יוחנן י"א סממנין נאמרו לו למשה בניי (ופרשיי ולעיל חשבנו י"א צרי צפורן חלבנה ולבונה, מור וקציעה שכולת נרד וכלום, הרי ח', קושט קמנו קלופא הרי י"א סממנין ולא נקמו בתורה אלא ד', וכל י"א דכעי נתיב ובלבד שיהא קוטר ועולה כדדרשינן לקמו מכלל ופרט) אמר רב הונא מאי קראה קח לך סמים תרי, נטף ושחלת חלבנה, הא תמשה וסמים אחרייני תמשה, הא עשרה, ולבונה זכה הא י"א עכ"ל דברי רבי ישמעאל תנא סמים כלל, נטף שחלת וחלבנה, פרט, סמים חזר וכלל, כלל ופרט וכלל אי אתה דן אלא כעין הפרט, מה הפרט מפורש דבר שקוטר ועולה וריחו נודף אף כל דבר שקוטר ועולה (שמתמר ועולה כמעל ולא יפציל לכאן ולכאן) וריחו נודף כ"י.

אבל הרמב"ם ר"פ שני מה' כ"ל המקדש, ו' דדוקא י"א סממנין אלו ללא זולתם, וי"ל ונתפרשו בתורה ארבעה מסממניה והו"ו נטף ושחלת וחלבנה ולבונה, ושאל סממניה הלכה למשה מסיני עכ"ל.

... וכספר פנים יפות הזכיר ג"כ כי סכרות אלן והסכים שהייתר נראה שכל הסממנים הם הלמשי.

אור התורה תשא ע' איתתפטי"ו

ז. טעם שלא נאמר בכתוב כ"א ד' סממנים:

(א) כנגד ד' אותיות שם הוי"ו:

ואפ"ל מה שהארבעה הן העיקר כי הן הכרור ניצוצים לקשר ד' אותיות הוי"